

N:o 216.

Af herr **C. J. Öberg**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar af lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891.

Då i Kungl. Maj:ts nådiga proposition n:o 21 till Riksdagen, med förslag till lag om ändring i vissa delar af lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891, liksom i nu gällande väglag, saknas bestämmelse därom, att den väghållningsskyldige tillkommande rösträtt vid val af sådana vägväsendets funktionärer som skola utses, då väghållningsskyldige vilja låta sig genom ombud företrädas, kunna, om flere sådana i en kommun blifvit utsedda, *dem emellan lika fördelas*, därest de hafva olika meningar, en bestämmelse, som synes mig af flera skäl nödvändig, tillåter jag mig härom vördsam samt väcka förslag.

Saknaden af en sådan bestämmelse, att väghållningsskyldige skola äga fördela sin rösträtt på flera, har understundom visat sig vara ganska hinderlig för ett rätt tillvaratagande af de olika intressen, som inom en kommun gjort sig gällande, ity att, då för väghållningsskyldige varit utsedde mera än ett ombud och de, till följd af olika intressen och lokala förhållanden, icke kunnat ena sig om en och samma mening, så har vid omröstning den på dem öfverlättna rösträtt ej fått utöfvas, hvilket haft till följd, att väghållningsskyldiga nödgats för bevarande af sin rösträtt utse endast ett ombud till bevakande af samtliges intressen, så skiftande de än varit.

Att vara hänvisad till ett sådant tvång, då det t. ex. gäller utseende af ledamöter till särskild nämnd, som omförmäles i § 47, val af vägstyrelse och revisorer, samt ombud vid vägstämma, där vägstyrelsens förvaltning skall undergå pröfning och väghållningsskyldiges beskattning skall bestämmas, synes mig vara synnerligen olämpligt och väl mycket vågadt.

Öfverlåtandet på endast en person af den beslutanderätt, som ity fall tillkommer väghållningsskyldige i en större kommun, såsom oftast är händelsen, verkar ofördelaktigt, emedan de olika meningar, som förefinnas inom en sådan kommuns skilda delar, under sådant förhållande ej kunna tränga sig fram och göra sig gällande, alldenstund ett ombud gifvetvis icke kan i en och samma sak företräda mera än en åsikt. Detta förhållande måste påtagligen åstadkomma svårigheter för den ena eller andra parten af de väghållningsskyldige, som bidraga till det allmänna vägunderhållet antingen in natura eller ock för inkomst allenast betala vägs katt, att hvar för sig med samma lätthet sända särskilda ombud, en princip, som i öfrigt synes vara med rätta fastslagen.

Blefve det i lagen erkänt eller medgifvet, såsom jag nu vågar ifrågasätta, det väghållningsskyldiges rösträtt i en kommun finge vid utöfningen fördelas, så är att antaga att denna deras rösträtt i de stora kommunerna blefve som sig bör något utjämnad och fördelad, så att de mindre sluppe ifrån att stå under ett slags förmynderskap af de större.

Med stöd af det anförda tillåter jag mig alltså vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta ett sådant tillägg i § 52 af Kungl. Maj:ts nådiga proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar af lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891, som här ofvan åsyftas.

Stockholm den 24 februari 1905.

C. J. Öberg.